

γαιδουρολαίμης ἐπίθ. ἀμάρτ. γαουρολαίμης Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ λαιμός καὶ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -ης.
Ὁ ἔχων λαιμὸν ὁμοιον πρὸς τὸν τοῦ ὄνου.

γαιδουρολάσι τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Περι-
θώρ.) γαιδ'ρουλάσις Εὐβ. (*Ακρ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λάσι.
1) Πλήθος ὄνων Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Περιθώρ.)
2) Κατ'ἐπέκτ. πλήθος παιδίων ἀτακτούντων Εὐβ. (*Ακρ.)

γαιδουρολάτης ὁ, σύνηθ. γαιδ'ρουλάτ'ς πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. γαιδουρολάτης Κύθηρ. γαιδουροάτα Τσα-
κων. γαιδουρολάτης Θήρ. κ. ἄ. γαιδαρολάτης Πελοπν.
(Μεσσ.) κ. ἄ. Θηλ. γαιδουρολάτισσα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λάτης. Ἡ λ. πάντως καὶ μεσν. ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίσης
μεσν. γαιδουρολάτης. Πβ. Διήγησ. παιδιόφρ. στ. 700
(ἐκδ. Wagner 165) «καὶ ἔγραφεν καὶ ὠρίζεν πάντας γαι-
δουρολάτας | τοὺς ἔχοντας τὰ ὄνικα εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον».
Τὸ γαιδουρολάτης ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ λατρεύω.
1) Ὁ ὁδηγὼν ὄνον, ὀνηλάτης σύνηθ. : Παροιμ. Ἄλλα
λογαριάζ' ὁ γάιδαρος καὶ ἄλλα ὁ γαιδουρολάτης (ἐπὶ γεγο-
νότων ἀντιθέτων πρὸς τὰς προσδοκίας μας καὶ ὅχι εὐχα-
ρίστων) σύνηθ. Ἀντὶ νὰ βογγάη ὁ γάιδαρος βογγάει ὁ γαι-
δουρολάτης Πελοπν. (Βασαρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδου-
ροῦ 1. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος ἔχων ἔργον ταπεινὸν καὶ
ἐξηυτελισμένον Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἄ.

γαιδουρολάχανο τό, Κεφαλλ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ λάχανο.
Χόρτον τι προσφιλὲς εἰς τοὺς ὄνους.
γαιδουρολειχῆνα ἡ, ἀμάρτ. γαδαροῶ'χῆνα Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ λειχῆνα, παρ' ὃ καὶ
ἀλειχῆνα.
Εἶδος δερματικοῦ ἐξανθήματος εὐκόλως ἐξαπλουμένου
καὶ δυσκόλως θεραπευομένου. Πβ. γαιδουροφάγωμα
(II) 2, γαιδουροψώρα.

* **γαιδουρολείπανο** τό, γαιδ'ρουλείπανον Σάμ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ λείπανο.
Πτῶμα ὄνου: Φρ. Σὰ γαιδ'ρουλείπανον (ἐπὶ ἰσχυροῦ ἀν-
θρώπου).

γαιδουρολίβανο τό, ἀμάρτ. γαιδ'ρουλίβανον Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ λιβάνι.
Χόρτον τι.

γαιδουρολύω ἄνδρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. λύω.
Λύω τὸν ὄνον: Παροιμ. Γαιδουροδένης, γαιδουρολύεις.

γαιδουρομάζωμα τό, ἐνιαχ. γαδαρομάζωμα Σκυρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μάζωμα.
Συνάθροισις ὄνων φορτηγῶν πρὸς μεταφορὰν ξύλων.

γαιδουρομαθημένος ἐπίθ. σύνηθ. γααρομαθημέ-
νος Κῶς κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ μαθημένος μετοχ.
τοῦ ρ. μαθαίνω.
Ὁ συνηθισμένος νὰ λέγῃ καὶ νὰ πράττῃ οἶονεῖ ὡς
ὄνος, ἀγροῖκος, χυδαῖος. Συνών. γαιδουροπαιδευμένος.

γαιδουρομαῖστρος ὁ, Κεφαλλ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μαῖστρος.
Ἰσχυρὸς βόρειος ἄνεμος Συνών. ἀγριοβορρῆας, ἀγρι-
οβόρης, ἀγριοβόρι.

γαιδουρόμαντρα ἡ, πολλαχ. γαιδουρόμαδρα Κύθν.
κ. ἄ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μάντρα.
Μάνδρα ὄνου. Συνών. γαιδουροκέλλι, γαιδου-
ροστάβλος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαι-
δουρόμαντρα Ἀττικ. Κέως Γαιδορόμαντρα Ἄνδρ. Γαδαρό-
μαντρα Θήρ. Σύμ. Ἀδουρόμαδρες Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γαιδουρομάραθο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μάραθο.
Εἶδος φυτοῦ. Συνών. χελωνομάραθο.

γαιδουρομασέλλα, ἰδ. γαιδουρο - Α 2.
γαιδουρομασελλάρα, ἰδ. γαιδουρο - Α 2.

γαιδουρομάσελλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδουρομάσελλος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μασέλλα καὶ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -ος ἢ τοῦ οὐσ. γαιδουρομασέλλα καὶ
τοῦ -ος.
Ὁ ἔχων σιαγόνas ὁμοίας πρὸς τὰς τοῦ ὄνου, μεγάλας,
ἄσχημος, δύσμορφος: Ἀδουρομάσελλος εἶν' εὐτός. Γυ-
ναῖκα ἄδουρομάσελλη. Κωπέλλι ἄδουρομάσελλο. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. γαιδουρομούρης.

γαιδουρομασελλούρα ἡ, ἀμάρτ. ἄδουρομασελ-
λούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουρομασέλλα διὰ τῆς παρα-
γωγικῆς καταλ. -ούρα.
Μεγάλη σιαγὼν ὄνου.

γαιδουρομάστιχο τό, Ἰων. (Κρήν.)
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μαστίχι.
Φυτόν τι.

γαιδουρομηλεῖα ἡ, ἀμάρτ. γαουρομηλεῖα Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μηλεῖα.
Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ γαιδουρομήλα, ὃ ἰδ.

γαιδουρόμηλον τό, Πόντ. (Τραπ.) γαουρόμηλον
Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μῆλον, δι' ὃ ἰδ. μῆλο.
1) Εἶδος μήλου μεγάλου Πόντ. (Τραπ.) 2) Εἶδος
μήλου κακῆς ποιότητος Κύπρ.

γαιδουρομοδίστρα ἡ, σύνηθ. εἰς τὴν στρατιωτικὴν
γλῶσσαν.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μοδίστρα.
Εἰρων. ὁ σαγματοποιὸς τοῦ στρατοῦ.
γαιδουρόμουλα ἡ, Κύπρ. γαουρόμουλα Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μούλα.
Θήλεια ἡμίονος γεννηθεῖσα ἐκ θηλείας ὄνου. Συνών.
γαιδουροβόρδως.

γαιδουρομούλαρο τό, πολλαχ. γαιδ'ρουμούλαρον
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γαιδουρομούλαρο Νάξ. (Γαλανᾶδ.)
ἄδουρομούλαρο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρομούλαρο Χίος
(Καρδάμ.) γααρομούλαρο Κῶς κ. ἄ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μουλάρι.
1) Ἡμίονος γεννηθεῖς ἐκ θηλείας ὄνου πολλαχ. 2)
Πληθ. γαιδουρομούλαρα, ὄνοι καὶ ἡμίονοι μαζὶ πολλαχ.

